

За інженерні кадри

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Газета видається

з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ
КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 21 (393) П'ятниця, 1 червня 1990 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 2 коп.

— Ваша думка, Борисе Івановичу, щодо розстановки сил на сесії Верховної Ради? До якого угруповання чи блоку ви тяжієте?

— На сесії помітне досить чітке розмежування між двома угрупованнями депутатів: одне із них складають депутати демократичного блоку, друге — депутати, які займають керівні посади в комітетах партії, виконкомів різного рівня та керівники великих підприємств.

Із 449 депутатів Верховної Ради УРСР приблизно 130 чоловік примикають до «демократичного блоку» і ще близько 150 чоловік — це партгоспактив республіки та керівники радянських органів влади республіканського, обласного, районного та місцевого масштабу.

В «демократичний блок» входять депутати Львівської, Тернопільської, Івано-Франківської, Ровенської, частково, Волинської і Дніпропетровської областей та більшість депутатів м. Києва. З вінницьких депутатів до цього блоку входять тільки Зінченко А. Л.

Між цими поліарними угрупованнями розмістився «центр» — приблизно 140—150 депутатів, які в основу своєї діяльності поклали критерії здорового глузду і голосують, не зважаючи на те, хто висунув пропозицію, «демократи» чи «апарат».

Я належу саме до цього «центру», не входячи до жодної депутатської групи. Можливо й увійшов би, але за регламентом від групи повинні виступати тільки ті депутати, яких призначає керівник, а це означає, що, увійшовши до групи, ти втрачаєш особисте «я», і якщо навіть маєш протилежну думку, отожднюєшся з групою.

— Ваша оцінка перших десяти днів

роботи сесії Верховної Ради УРСР?

— Ідучи на сесію, в колі знайомих, я прогнозував, що за перших два тижні роботи ми навряд чи дійдемо до обрання голови Верховної Ради УРСР. Так воно й сталося. І це не дивно — затяжність дискусій з обговорюваних питань зумовлена полярністю, або й повною непримиренністю думок досить великої кількості депутатів; невмінням багатьох депутатів в своїх, навіть конструктивних, виступах обходитись без навішування політичних ярликів опонентам, що призводить до сплесків емоцій; правовою необхідністю більшості депутатів в питаннях регламенту та положень Конституції УРСР; ігноруванням депутатів, які звикли діяти так, як наказують, необхідності суворо дотримуватись правових норм; бажаням навіть тих депутатів, яким нічого сказати з обговорюваного питання, потрапити в об'єкти телекамери.

Через все це об'єктивно потрібно було пройти, аж поки кожен депутат (а це все розумні люди, інакше їм би не віддали голосів десятки тисяч виборців) не збагне, що в залі сидять люди, які можуть мати власну точку зору, але кожен з яких все-таки хоче добра Україні.

При прийнятті ряду рішень депутати уже продемонстрували, що здоровий глузд у них може брати гору над емоціями, і вони можуть приходити до консенсусу, не зважаючи на різні точки зору, навіть у питаннях, з яких ці точки зору були полярними — так було, наприклад, з внесенням до залу державного прапора УРСР та в полеміці про світ уряду про політичне, економічне та екологічне становище в республіці.

— Не могли б ви, Борисе Івановичу,

ВЧИМОСЯ ПАРЛАМЕНТАРИЗМУ

більш детально зупинитись на тому, чому навіть досить слушні пропозиції, висунуті представниками «демократичного блоку», не знайшли підтримки більшості депутатів?

— Тут є дві причини. Перша полягає в тому, що деякі депутати від «демократичного блоку» із західних областей України в перші дні роботи сесії виступили з заявами, які викликали протест не тільки з боку «апарату», але і з боку «центру», без підтримки якого не зможе пройти пропозиція жодного із протистоячих угруповань. Я нагадаю дві такі заяви. Одна з них виголошена депутатом від Рівненщини Пороським М. І., який поставив вимогу винести із залу засідань статую В. І. Леніна, друга виголошена теж депутатом від Рівненщини Червонієм В. М., котрий заявив, що, якщо сьогодні їм забороняється святкувати

день народження Симона Петлюри, то завтра, коли вони придуть до влади, комуністами буде заборонено святкувати день народження Леніна.

Друга причина, з якої «центр» не підтримав «демократів», це тиск та образи з боку посланців західних областей України, що зібрався на площі біля Верховної Ради УРСР. Як тільки депутати виходили на площу, на ній починало лунати: «Ганьба», «Запроданці», «Яничари», навіть «Фашисти», «Слава депутатам демократичного блоку!». Оскільки вгамувати людей фактично міг тільки депутат від Львівщини, голова обласної Ради Чорковіл В. М., то багато депутатів сприйняли це, як «домашню заготовку», що ще більше настроїло «центр» проти «демократів».

Спілкування з багатьма депутатами «центру» дає мені право заявити; якби в пер-

ші дні не було необхідних заяв з боку «демократів», тиску і образ від людей на площі, то обговорення багатьох питань на сесії могло б піти зовсім по іншому руслу.

Якщо представники «демократичного блоку» зроблять відповідні висновки, то вже на осінній сесії багато їхніх пропозицій може бути втілено в життя. А на нинішній сесії їм уготована участь меншості, бо, як тільки починає намічатись консолідація хоча б частини «центру» з «демократами», з протилежного угруповання підкидається пропозиція, обговорення якої знову призводить до конфронтації «демократів» навіть з «центром». Та й плакати на площі, хоч і стали більш поміркованими, все-таки не сприяють консолідації. Між іншим, я підходив до людей, які стояли під плакатом «Вінниччина вітає», «Вінниччина пропонує Лук'яненка на президента України», але серед них не було нікого з вінничан.

І останнє питання: «Чи збираєтесь ви виступати на сесії, і якщо так, то на яку тему?».

— Взагалі-то я вже виступав двічі — перший раз при обранні Мандатної комісії з пропозицією не обирати до її складу депутатів, проти яких є заяви, що під час їх обрання не все було «абсолютно чисто», тобто, були порушення етичного характеру. І оскільки мене в цьому питанні підтримали депутати від «демократичного блоку», але позитивного рішення прийнято не було — троє депутатів, яких обрали з порушеннями етичного характеру, увійшли до складу Мандатної комісії.

Вдруге я виступив при обговоренні порядку денного. «Демократи» запропонували почати конкретну роботу з обговорення звіту уряду про політичне, економічне та екологічне стано-

вище на Україні, «апарат» запропонував почати з виборів голови Верховної Ради УРСР. Не здобувши підтримки, «демократи» вийняли картки з системи голосування і перестали брати участь в роботі сесії — такий собі «сидячий страйк». А оскільки дві третини депутатів в роботі участі брали, то голова ставив питання на голосування і порядок денний піс піс. Коли дійшли до 15-го питання, я не витримав і попросив слова, оскільки треба було знайти компромісне рішення, а протистоячі угруповання уже одне одного не чули. Я запропонував повернутись назад, відмінити прийняте рішення про початок конкретної роботи з обрання Голови, прийняти рішення про початок із звіту уряду, потім розглянути питання про суверенітет України, потім урівняти всіх в правах, розглянувши 6-ту та 7-му статті Конституції УРСР, і вже після цього зайнятись виборами керівництва Радою та Урядом.

Голова поставив пропозицію на голосування і депутати дійшли згоди: здоровий глузд переміг, вирішили почати із звіту уряду, але після цього все ж такі поставили не питання суверенітету, а обрання Голови Верховної Ради УРСР. Але, як то кажуть, і то слава богу! Головне, що ситуація вийшла із глухого кута.

В подальшому я збираюсь взяти участь в обговоренні питань про суверенітет республіки, мораторій на будівництво АЕС, розвиток села, питання про власність, а якщо проб'єш, то і при обговоренні інших.

Мабуть, на цьому буду закінчувати.

— Дякую за інтерв'ю. Від читачів нашої газети бажаємо подальших успіхів у роботі сесії.

Бесіду вів
Б. ДЯКОНОВ.

В ДУСІ АБСОЛЮТНОЇ ДЕМОКРАТІЇ?

Ходять-бродять Вінницею легенди, що обласна партконференція, котра завершилась минулої суботи, проходила в традиційному стилі брештєвського соціалізму — це був, доведений до цього рівня досконалості, «девр збанкрутілого за-

рехеньок каменя на камені. Секретарі обкому справді обирались на безальтернативній основі, але не тому, що хтось затискував демократію, не дозволяв альтернативних висунень. Навпаки. На місце першого секретаря, приміром, конференція запропонувала, крім А. П. Нехаєвського, ще 5 кандидатів, але всі вони взяли самовідвід. Самовідвелися й конкуренти на посади секретарів з питань сільського господарства та

ідеологічної роботи. Втім, керівник парткому політехнічного інституту В. М. Бабій не захотів поступитись своїм правом. Та позаяк це не вписувалось у сценарій, то відвід йому заявив тов. Бондарчук, пояснивши, що чоловік ще не доріс.

Як повідомив Іван Миколайович, доповідь А. П. Нехаєвського на конференції була традиційною, не дуже гострою. Це викликало деяку критику.

Була навіть пропозиція визнати роботу обкому не задовільною, але більшість не погодилась. Проти самого ж А. П. Нехаєвського проголосували тільки 70 душ з 545-ти.

До секретаріату обкому обрано нову людину А. І. Яковлева, інспектора ЦК Компартії України по Вінниччині. Кажуть, що для нього це була цілкова несподіванка. Та, мабуть, і для учасників конференції, однак, «альтернативні» кандидатури, слухняно виконавши роль, теж узяли самовідводи.

Не менш «демократично» добирали й деяких делегатів на наступні партійні з'їзди. Перший секретар міськкому І. І. Сорока, наприклад, після одних-двох зборів в первинних парторганізаціях, де зібрав дуже скромну кількість голосів, знав свою кандидатуру. На що тратити енергію? Обласна партконференція подарувала йому мандат без будь-якої боротьби.

Такого ж мандату в такий же спосіб удостоєний найперший у Вінниці губитель природи, директор хімзаводу А. М. Гаврилюк.

Між тим, на зустрічі з редакторами другого секретаря міськкому відкався, що дуже мало робітників обрано на з'їзди — тільки восьмеро з вісімдесяти двох. Реальний привід для тривоги! Та, коли наприкінці зустрічі я запитав І. М. Бондарчука, чи можна судити з його оптимістичної розповіді, що обласна партконференція пройшла в дусі абсолютної демократії, він відповів: «Так». І в голосі його не було й натяку на іронію.

В. ІВЧЕНКО.

— УГС стала Українською республіканською партією. Ви — один з її керівників. Розкажіть, будь ласка, детальніше про ваш з'їзд, керівництво партії, про завдання, які партія ставить перед собою, її політичні цілі.

— Я не являюсь керівником партії, але вважаю себе її активним членом. На з'їзді був обраний до Ради, яка засідає у Києві раз на квартал. Від Вінниччини до Ради партії обрані: Василь Підпригорчук та Євген Смирнов. Головою партії — Левко Лук'яненко, колишній політв'язень. Із 62 років життя майже половину провів у мордовських та уральських концтаборах. Як це сталося? Після закінчення юридичного факультету МДУ, працюючи юристом на Львівщині, створив робітничо-селянську партію. Левко Лук'яненко склав програму цієї партії, в якій показав повну залежність всіх пороків тодішнього життя від союзного центру, який грубо зневажав інтереси місцевого населення. Програма вказувала на колоніальну політику керівництва Москви і закликала до відокремлення України від СРСР, без чого не перед-

бачалося можливості поліпшення життя українського народу. За цю діяльність Левко Лук'яненко засудили до страти, яку потім замінили 15 роками ув'язнення. Після того, як він відбув повний строк, у 1975 році став одним із засновників Української групи сприяння Гельсінкським угодам. Наприкінці 1977 року його знову за правозахисну діяльність засудили до 10 років таборів та 5 років заслання. Проти жорстокого і неправомірного вироку Лук'яненкові та іншим відомим правозахисникам неодноразово виступав академік А. Д. Сахаров.

Перебуваючи у засланні, Л. Лук'яненко очолює Українську Гельсінкську групу, яка у 1988 перетворюється в Українську Гельсінкську спілку (УГС). В грудні 1988 його звільнили. На з'їзді 29—30 квітня 1990 року УГС перетворилася на Українську республіканську партію (УРП). Вінницьку обласну організацію УРП очолює Василь Підпригорчук, а міську — Віктор Івасюнько. Керівним органом УРП, крім того, є секретаріат у складі семи осіб. На з'їзді були прийняті програма та статут партії. Згідно з програмними докумен-

Чого ждати від УРП?

(ІНТЕРВ'Ю З ДОЦЕНТОМ КАФЕДРИ АСУ, ЧЛЕНОМ УКРАЇНСЬКОЇ РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ ПАРТІЇ П. Ф. КУТУЗОВИМ)

тами, основна мета УРП — перетворення України у незалежну собою державу парламентарним шляхом. УРП не претендує на монополію влади і враховує, що для демократичної держави необхідна багатопартійна система. Ця система повинна мати всі можливості захистити суспільство та окремих громадян від сваволі влади. Основним принципом будівництва влади УРП вважає принцип її поділу на законодавчі, виконавчі та судові рівні з заборонаю службовцям усіх правоохоронних органів та офіцерам української армії належати до будь-якої політичної партії.

— Як УРП ставиться до принципу «Хто не з нами...»? Аби ваша партія перемогла і зробила керівною, яка б доля чекала тих, хто не поділяє ваших поглядів?

— УРП виступає за багатопартійну політичну систему, буде домагатися

заборони діяльності політичних організацій, керівні органи яких лежать за межами України, або дотримуються людинонегативних та насильницьких методів. УРП виступає за співпрацю і координацію дій з усіма демократичними силами. Наслідки однопартійної системи яскраво демонструє досвід КНРС. Монополія на владу веде до кризи в усіх галузях суспільно-політичних та економічних відносин. Наш тяжкий історичний досвід вказує на небезпечність існування політичної партії, котра прагне до монополії. Що стосується відокремлення України від СРСР, то це необхідно для врятування економічного, екологічного, культурного та духовного життя. Визиск України в складі тоталітарної імперії призвів до спустошення надр, лісів, забруднення і вичерпання вод, зруйнування чорноземів. Наш край перет-

ворено у колонію, що постачає сировину, хліб, цукор, овочі за наказами імперських відомств в інші регіони СРСР та інші країни світу, одержуючи натомість отруєне і виснажене середовище. Культурна та національна спадщина України гине, потребує рятування. Кожен трудівник УРСР віддає в союзні фонди приблизно 4000 крб. Значна частина продукції вивозиться за межі республіки, 90% енергії АЕС постає за кордон. На Україні діє більше 1000 шкідливих хімічних заводів, 93% продукції яких іде на експорт. У 78 містах України вміст шкідливих речовин в атмосфері перевищує норму у 60 і більше разів (там живе 80% населення республіки). Україна займає «передове» місце у світі за смертністю немовлят та онкозахворюваннями.

— Чи є у вас молодіжне крило, якщо є, то які істини воно буде сповідувати, до яких цілей збирається кликати наших студентів?

— УРП будується на демократичних гуманних принципах. Її керівні органи не роблять адміні-

стративного тиску на своїх членів. УРП не сповідує принципу демократичного централізму. Тому, як уже було згадано, співпрацює з усіма демократичними організаціями, включаючи Спілку незалежної української молоді (СНУМ), Незалежну студентську спілку (НСС). Якщо наші студенти відчують, що вони розділяють погляди УРП, то можуть починати співробітництво через вищезгадані організації чи РУХ.

— Чи є в партії власна програма поліпшення навчального процесу вузів? Якщо є, то в чому її відмінність від офіційної, що ви в ній приймаєте, а що заперечуєте? Чи маєте намір активно втручатися у хід навчального процесу?

— Програма УРП не схожа з програмою КНРС навіть за змістом. Тому не має спеціального розділу про навчальний процес у вузі. Але згідно з програмою передбачається побудова економічних відносин за законами ринкової економіки. При існуванні вільної конкуренції буде зростати зацікавленість кожного фахівця в здобутті певної кваліфікації, яка буде стимулювати навчання студентів.

НАЙВРОДЛИВІША В ІНСТИТУТІ

Даючи такий заголовок цій замітці, ризикуємо накласти на редакцію праведний гнів чарівної половини ВПІ — мало яка жінка погодиться визнати себе невродливою, а якщо й погодиться, то з обов'язковими коментарями й поправками.

Однак назвати Наталю Гаврилюк найвродливішою студенткою Вінницького політехнічного дають нам право підсумки міського конкурсу на титул першої красуні обласного центру. Наталія, правда, стала не першою, вона друга — віце-міс Вінниці. Але якщо друга у Вінниці, то в інституті, безперечно, перша.

Так що, звиняйте, дорогі наші жінки й дівчата, Наталія навчається на першому курсі факультету автоматики й мікроелектроніки. Спеціальність — автоматизація наукових систем управління.

Народилася і скінчила школу в Києві, але кожне літо проводила в Городківці, під Крижополем, у бабусі і діда — приросла душею до рідних батькових місць і тому вибір саме Вінницького політеху для неї — не випадковість. Випадковістю могла бути хіба-що врода, але вона перейшла від тата й матері — обоє були гарними на задрість багатьом. Писати «були» доводиться тому, що матері уже нема — вона загинула в автокатастрофі того року, коли Наталія повнілось всього — навсього шість літ. Це — її незагойна рана і постійний біль. Від цього, либонь, непербутний смуток в молодих, дуже добрих і приязних очах. Ця доброта, в оправі тонкої вроди, по-добається всім, навіть суворим суддям на конкурсах краси.

Ще в десятому класі подруги умовили взяти участь в такому конкурсі на премію-вродливицю самого Києва. Не дуже охоче записа-

лась десь уже чотирьохсоту і несподівано для себе увійшла в десятку фіналісток.

Скромна, мрійлива, захоплена історією й літературою, вона, проте, переконана, що вірно обрала життєву дорогу — програмування, себто, інформатика було улюбленим предметом в школі. В УПК вона з великою охотою вчилася на оператора електронно-обчислювальної машини. Зараз їй теж цікаво навчатись.

Ну, а щодо Вінницького міського конкурсу вроди, то пішла на нього з цікавості — те, київське журі, поми-

лялось, чи у неї справді «щось» є?

Отже, є! Але з цим «щось» Наталія не ув'язує свого майбутнього. Все її майбутнє — в інженерній професії. Так, принаймні, думає вона сьогодні, в свої вісімнадцять.

Віце-міс Вінниці народжена путівкою за кордон і 29 червня поїде до Німечької Демократичної республіки.

Організатори конкурсу подарували Наталі чудову вечірню «укню», яку одягала в фіналі; вінницькі художники-малювальники портрет; обфлармонія — пральну машину «Либідь». Щастя тобі, Наталю.

(Закінчення. Початок в номері від 25 травня ц. р.)

9 травня в 16 годин розпочався другий футбольний матч. І хоча гра закінчилася з рахунком 1:1, нашу команду впізнати було неможливо. Де поділися розхлябаність, недисциплінованість? Стриманість, технічна майстерність прийшли їм на зміну. І глядачі, і ми, керівники, були приємно здивовані. Від душі раділи за команду. Хотілося бачити її завжди такою.

Спортивні зустрічі закінчилися змаганнями з бандмінтоном. За взаємною домовленістю наші студенти зустрілися зі збірною командою м. Кельце першої ліги, до якої, крім студентів КПА, увійшли гравці інших клубів міста. Посильні зустріч носила дружній характер, командний результат вирішили не підбивати. Зате наші гравці набули спортивного досвіду, отримали урок морально-вольової підготовки.

В цілому виступ наших команд був досить вдалим. Та це не головне. Нам була надана можливість ближче познайомитися з побутом і

ВПІ — КПА

відпочинком польських студентів. Жили ми в гуртожитку, харчувалися в університетській їдальні. Наше перебування в КПА співпало з студентським святом, яке тривало близько тижня. Особливо враження залишив студентський бал, котрий проводився на площі і тривав до 6 години ранку.

Гостюючи в Кельце, відвідали спортивні бази, музеї, історичні монастирі і костіли, визначні пам'ятки міста, а 9 травня разом з польськими друзями поклали квіти на кладовищі і до обеліску радянським воїнам-визволителям.

Вінницькі і кельські викладачі дискутували з питань фізвиховання, основ методики навчання і тренування. Крім цього, вивчили документацію студії фізвиховання КПА, відвідали заняття, обмінялися досвідом їх організації.

Увечері 10 травня ректор по навчальній роботі Ришард Сабочинський, голова студентського товариства Ведаві Клаужек і зав. кафедрою

Войтек Клузьяк провели нагородження переможців, а студентська організація вручила сувеніри всім учасникам змагань.

Довго прощалися наші студенти зі своїми польськими колегами. Лунало: «До зустрічі», «Ми друзі — назавжди!».

По дорозі додому зупинилися на кладовищі загиблих радянських воїнів, що звільняли м. Сандомир і поклали квіти. Серед 12 тисяч солдат і офіцерів, похованих тут, лежить також батько викладача нашої кафедри А. С. Хрущак. За його проханням ми встановили на могилі С. Хрущак пам'ятну таблицю.

О 13 годині 11 травня автобус зупинився на польсько-радянському кордоні. Чекаємо нашого автобуса. Хотілося почувати, як же зіграли команди у Вінниці. В другій зустрічі програли гандболісти, двічі перемогли баскетболісти, внічю закінчилася гра волейболістів.

Обмінюємося міцними рукопожаттями. Студенти КПА їдуть до себе, ми — у Вінницю. «Щасливої дороги!», «До відзвіту!».

Я. КУЛИК, доцент, зав. кафедрою фізвиховання.

Дещо про МЖК

У 1987 році з ініціативи міського комсомолу був створений штаб МЖК (молодіжного житлового комплексу), організації, яка визначила свої цілі, як сприяння і прискорення будівництва житла для молоді. Основними умовами вступу в члени МЖК є вік до 35 років і перебування на квартирному обліку. Умовами одержання житла в МЖК є перемога в соціалістичному змаганні і необхідність відпрацювати 21 місяць з відривом від основної роботи. У цей строк входить тримісячне навчання однієї з будівельних професій (стаж і попереднє місце роботи зберігається).

Прийнято рішення, що перший 240-квартирний будинок МЖК буде розташо-

ваний на розі вулиць Чекістів і Громова. Його будівництво розпочнеться наприкінці нинішнього року. Нашому інституту, який уже перевів на рахунок міського штабу МЖК понад 200 тис. крб., у цьому будинку буде виділено 60 квартир.

Хотілося б наголосити, що черга в МЖК залежить не від терміну подачі заяви, а від реальної участі у справах комплексу, від кількості балів, здобутих у соціалістичному змаганні.

6 членів нашого колективу вже працюють у складі першої черги будівництва. На сьогодні до штабу МЖК ВПІ надійш-

ло 83 заяви про вступ. Відбір буде проводитися на конкурсній основі. Отже, декому доведеться відмовити (переважно, тим, хто не перебуває, як того вимагають статут МЖК і нині діючі закони, на квартирному обліку).

Всім членам МЖК ВПІ необхідно в період з 1 по 6 червня пройти перереєстрацію (кожен вівторок четвер ГУК 214, або щоденно по тел. 6-65, 4-61-57).

6 червня 1990 року в ауд. 203 о 17.30 відбудеться черговий збір МЖК з організаційних питань і підведення підсумків.

О. МЕДВЕДСЬКИЙ, голова правління штабу МЖК ВПІ.

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.